

Formanden for Udvalget for Ringkøbing Amtsrådskreds, Husejer Anton Hindhede, Sønder Lem, udtalte, at der ofte kunde være Trang til at begrænse Risikoen ved det solidariske Ansvar, at insolvente Personer ikke burde optages i Foreningerne, men først maatte henvises til Akkordudvalgene. Efter hans Mening trykkede Folk sig dog ofte ved at gaa til disse Udvalg, hvor Skifteforvalterne var Formænd.

Da herefter ikke flere ønskede Ordet, fremsatte *Ministeren* følgende Bemærkninger i Anledning af de fremkomne Udtalelser og Spørgsmaal:

Man havde forespurgt, om Foreningernes Virketid kunde udstrækkes over et længere Tidsrum end det af Loven forudsatte, men dette kunde ikke lade sig gøre. 12 Aar var allerede en lang Tid. Derfor kunde nye Medlemmer jo godt optages i Løbet af Perioden, eller ogsaa kunde man lukke for Tilgangen og stifte en ny Forening.

Der var blevet omtalt en Forening med en Virkekreds paa ca. 20 Sogne. En saadan Forening med en saa udstrakt Virkekreds med maaske kun 1 à 2 Medlemmer i hvert Sogn kunde neppe anbefales, men i øvrigt var det ikke nødvendigt at overholde Amtsgrænserne (Mejerikredsene gik jo ofte ud derover). Hvis en Forenings Virkekreds gik ud over Amtsgrænserne, maatte Foreningen henhøre under Udvalget i den Amtsrådsreds, i hvilken Foreningen havde Hjemsted.

Der kunde intet være til Hinder for, at Foreningerne ved Udlaan til Medlemmerne fradrog 10 pCt. af Laanets Beløb til Dannelsen af Reservefond; dette vilde kun styrke Foreningernes Soliditet.

Med Hensyn til Indsendelse af Andragender vilde det være mest hensigtsmæssigt, at Foreningerne indsendte deres Andragender til Ministeriet gennem Udvalgene, idet derved vilde spares Tid.

Med Hensyn til den i § 3, sidste Stykke, for Erhvervenes Laanefond angivne Forpligtelse til at bidrage til Dækning af Tab ved Udlaan 5 pCt. af „vedkommende Laans Beløb“ maatte det indrømmes, at Bestemmelsen ikke var helt klart affattet.

Under Hensyn til de paa Rigsdagen forud for Lovens Vedtagelse førte Forhandlinger bør imidlertid „vedkommende Laans Beløb“ opfattes som det i de to første Stykker af § 3 omtalte Laan, altsaa det samlede Laan til Driftslaaneforeninger.

Hvis der i en Forening opstaar Tab ved Udlaan til Medlemmer, vil det solidariske Ansvar først indtræde, naar der foreligger et samlet Tab paa over 10 pCt. af Foreningens Laanebeløb, idet opstaaede Tab vil være at dække med Halvdelen af Foreningens Reservefond og Halvdelen af Erhvervenes Laanefond indtil 5 pCt. for hver, i alt 10 pCt., hvorefter yderligere Tab bæres af Foreningens Medlemmer.

Der kunde ikke være noget til Hinder for, at nogle Medlemmer kun opnaaede Laan og deltog i det solidariske Ansvar i Forhold til en begrænset Del af deres Ejendommens Jordværdi, naar denne Fremgangsmaade forud blev fastsat i Vedtægterne.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Folk, der havde tegnet Garanti i Driftslaaneforeninger for mindre Jordbrugere uden at kunne faa Laan i disse, derved havde udelukket sig fra at faa Laan af Driftslaaneforeninger for Ejere og Brugere af Landejendomme, maatte besvares saaledes, at Bestemmelsen i Lovens § 2, Litra b, alene tilsigter at hindre, at en Landbruger, der har stiftet Laan hos en i Henhold til Loven af 18. Marts 1925 oprettet Driftslaaneforening, tillige stifter Laan hos en i Henhold til Loven af 31. Marts 1928 oprettet Driftslaaneforening. Ministeriet anser sig derfor berettiget til at fortolke den nævnte Bestemmelse saaledes, at der intet er til Hinder for, at et Medlem af en i Henhold til Loven af 18. Marts 1925 oprettet Driftslaaneforening optages som Medlem af en i Henhold til Loven af 31. Marts 1928 oprettet Driftslaaneforening, naar han ved Optagelsen afgiver en Erklæring om, at han ikke vil stifte Laan hos førstnævnte Forening, og Bestyrelsen for denne Forening derhos afgiver en Erklæring, hvorved den forpligter sig til ikke at tilstaa ham Laan.

Ministeriet var villigt til at udfærdige Ansøgningssekemaer med særlig Plads til Sogneraadets Paategninger. Hvis Skemaet blev formet tillige som en Ansøgning til Sogneraadet om at paategne de fornødne Oplysninger, vilde det ikke føre til Brud paa Sogneraadens Tavshedspligt.

Man burde ikke forlange Sikkerhed i Medlemmernes faste Ejendomme, idet dette ofte kunde føre til, at Folk med megen fast Gæld og kun lidt løs Gæld ikke kunde faa Laan, medens omvendt Folk med kun lidt fast Gæld og megen løs Gæld kunde faa Laan. Haandpant burde ikke forlanges og ej heller Kaution, idet den